

tagen. Jeg kunde dernæst tænke mig, at § 2 kunde blive antagen med forskellige Modificationer; man kunde tænke sig, at der skete Indskrænkning i Henseende til den Bemyndigelse, der skulde gives Ministeriet, eller at de Undtagelser, som Ministeriet skulde overdrages at kunne gjøre, kun skulde omfatte visse Districter, at for Exempel kun saadanne Undtagelser maatte gjøres med Hensyn til Ribe, Als, Wexø og Flensborg, saa at man bandt Udøvelsen af Bevillingsretten til visse bestemte Steder eller Districter i Slesvig. Hvis saadanne Modificationer fandt Sted, da er det mig ikke klart, i hvilket Forhold Finanzministeren da vilde være stillet med Hensyn til de hidtil tilstaaede Undtagelser, idet det ikke er kommet til Kogens Kundskab, om de hidtil givne Bevillinger blot have indskrænket sig til de særegne Districter eller Byer, som Thinget maatte finde, at Undtagelserne herefter burde indskrænke sig til. Jeg troer derfor, at det vil være rigtigst, i en særegen Paragraph eller paa hvilken anden Maade, man derom maatte blive enig, at give Finanzministeren Indemnitet, eller hvad Ord man nu vil bruge for de Undtagelser fra Lovgivningen, som hidtil have fundet Sted i denne Henseende.

Finanzministeren: Maaskee det maatte være mig tilladt hertil at bemærke, at det ikke har været min Mening eller Regjeringens i Almindelighed, at der i Lovudkastets § 2 skulde indirecte indeholdes en Billigelse af Regjeringens hidtil brugte Fremgangsmaade. Det er jo vel sandt, at der i Antagelsen af denne Paragraph nødvendigviis maa fremgaae en Billigelse af hvad Regjeringen hidtil har gjort, forsaavidt man derved erkjender, at samme Nødvendighed finder Sted for Fremtiden, som i Fortiden har fundet Sted, men Regjeringen opfatter dog ikke Sagen saaledes, som om den behøvede nogen saadan udtrykkelig Billigelse. I saafald vilde Regjeringen have fremlagt en Udøvelse over de enkelte Tilfælde, hvor den har været nødt til at bruge en discretionair Myndighed; men Regjeringen har, som sagt, ikke anseet nogen formelig Indemnitetsbill. i saa

Henseende for nødvendig, hvilken da vistnok ogsaa meest passende vilde have været udtalt i en egen Paragraph i Loven. Regjeringen mener, at dens pligtmæssige Besøielse til at handle, som den har gjort, ligger i samtlige Omstændigheder, og navnlig i den Omstændighed, at det hele Forhold, hvorom Talen er, saavel som Placaten af 29de Marts 1848, er ældre end Grundloven, og den har derfor antaget denne Fremgangsmaade begrundet i den almindelige Bestemmelse i Grundloven, at Regjeringens Bemyndigelse til at gjøre Undtagelser fra de almindelige Regler, skulde vedblive som hidtil. Underledes har Regjeringen opfattet Sagen, naar den første Rigsdag var kommen sammen, da Regjeringen har anseet det nødvendigt, at Placaten af 29de Marts 1848 gif over til at erholde virkelig Lovskraft, istedetfor at være blot provisorisk; og deraf er da, som den ærede Landstingsmand for Kjøbenhavn (Ørsted) har fremført, den Nødvendighed tillige fulgt, at Regjeringen maatte andrage paa Bemyndigelse til ogsaa i Fremtiden at kunne handle i Conseqvents med, hvad den i Fortiden har gjort. Regjeringen vil derfor ikke ansee det nødvendigt at erholde noget særligt Indemnitetsvotum, i Tilfælde af, at § 2 skulde blive aldeles forkastet; Regjeringen betragter ikke Antagelsen af Paragraphen for et Tillidsvotum, og kan heller ikke betragte nogen Modification deri, eller en fuldkommen Forkastelse af denne Paragraph som et Mistillidsvotum. Regjeringen vil blot deri see en forskjellig Mening hos Rigsdagen om de Forholds Nødvendighed, som for Regjeringen have været bestemmende til at andrage paa en saadan Bemyndigelse.

Rettelser.

- Nr. 30 1ste Spalte L. 7 f. v. „aarlig“ gaاعر ud.
 — — — — — L. 9 f. o. „Matrikelnummeret“ læs:
 „Maticuleringen“.
 — Side 466 L. 17 f. n. „omarbejdede“ læs: „oparbejdede“.